

ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2498/2559

ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน)

โจทก์

ห้างหุ้นส่วนจำกัด เชียงใหม่เรดิโอซิสเต็มส์ กับพวก

จำเลย

ป.วิ.พ. มาตรา 27

ป.พ.พ. มาตรา 1070, มาตรา 1077 (2), มาตรา 1087

พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 83, มาตรา 89

พ.ร.บ.จัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ.2542 มาตรา 15, มาตรา 28

โจทก์ฟ้องกองมรดกของจำเลยที่ 5 โดย ฐ. จำเลยที่ 4 ในฐานะทายาท จำเลยที่ 4 ให้การว่า จำเลยที่ 5 มีบุตรโดยชอบด้วยกฎหมายซึ่งเป็นทายาทโดยธรรม ส่วนจำเลยที่ 4 เป็นเพียงพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกับจำเลยที่ 5 ไม่มีหน้าที่แก้คดีแทนตามคำให้การของจำเลยที่ 4 ปฏิเสธว่าจำเลยที่ 4 ไม่ใช่ทายาทหรือผู้จัดการมรดกหรือผู้ปกครองทรัพย์สินของจำเลยที่ 5 ที่ตาย หรือว่าตนไม่ยอมรับฐานะเช่นนั้นตามกฎหมาย ศาลจึงต้องไต่สวนให้ได้ความดังกล่าวและมีคำสั่งตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 83 วรรคสอง แต่ศาลล้มละลายกลางมิได้ดำเนินการ คงพิจารณาสืบพยานโจทก์ไป จึงเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ผิดระเบียบ ศาลฎีกาสมควรให้เพิกถอนกระบวนการพิจารณาเกี่ยวกับจำเลยที่ 5 เสียตาม ป.วิ.พ. มาตรา 27 วรรคสอง ประกอบด้วย พ.ร.บ.จัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ.2542 มาตรา 28 (เดิม) และให้ศาลล้มละลายกลางดำเนินกระบวนการพิจารณาใหม่ให้ถูกต้องและมีคำพิพากษาใหม่เฉพาะจำเลยที่ 5

จำเลยที่ 1 เป็นห้างหุ้นส่วนจำกัด มีจำเลยที่ 2 เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการในวันฟ้องคดี จำเลยที่ 2 จึงเป็นหุ้นส่วนจำพวกไม่จำกัดความรับผิดซึ่งต้องรับผิดชอบร่วมกันในบรรดาหนี้ของห้างจำเลยที่ 1 ไม่มีจำกัด ตาม ป.พ.พ. มาตรา 1070, 1077 (2) ประกอบ 1087 เมื่อศาลพิจารณาและได้ความว่าจำเลยที่ 1 มีหนี้สินล้นพ้นตัวและมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยที่ 1 เด็ดขาด โดยที่ฟ้องของโจทก์มีคำขอให้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยที่ 2 เด็ดขาดและพิพากษาให้ล้มละลายแล้วเช่นนี้ โจทก์ไม่ต้องนำสืบว่าจำเลยที่ 2 มีหนี้สินล้นพ้นตัว ถือได้ว่าโจทก์มีคำขอให้จำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการและหุ้นส่วนจำพวกไม่จำกัดความรับผิดล้มละลายตามห้างจำเลยที่ 1 ตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 89 โดยโจทก์ไม่จำเป็นต้องมีคำขอให้จำเลยที่ 2 ล้มละลายในภายหลังอีก

คดีนี้นับแต่เสร็จการพิจารณา ศาลล้มละลายกลางนัดฟังคำพิพากษาหรือคำสั่งวันที่ 13 ธันวาคม 2553 ครั้นถึงวันนัดจำเลยที่ 4 ยื่นคำร้องอ้างว่าได้เจรจาขอประนอมหนี้กับโจทก์ และขอเลื่อนนัดฟังคำพิพากษาหรือคำสั่งออกไปอีกหลายนัด ครั้งสุดท้ายศาลล้มละลายกลางนัดฟังคำพิพากษาหรือคำสั่งวันที่ 19 ธันวาคม 2555 อันเป็นเวลาภายหลังเสร็จการพิจารณานานถึง 2 ปีเศษ ซึ่งเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ไม่ได้กระทำโดยเร็วตามที่ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ.2542 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง บัญญัติไว้

โจทก์ฟ้องขอให้คำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยทั้งห้าเด็ดขาดและพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลาย

จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ไม่ยื่นคำให้การและขาดนัดพิจารณา

จำเลยที่ 4 ให้การว่า ขณะจำเลยที่ 5 ถึงแก่ความตาย จำเลยที่ 5 มีบุตรโดยชอบด้วยกฎหมายที่เป็นทายาทโดยธรรม ส่วนจำเลยที่ 4 เป็นพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกับจำเลยที่ 5 จึงไม่มีสิทธิและหน้าที่แก้คดีแทนจำเลยที่ 5 ขอให้ยกฟ้อง

ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยที่ 1 และที่ 4 เด็ดขาดและพิพากษาให้จัดการทรัพย์สินมรดกของจำเลยที่ 5 ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 14 และมาตรา 82 ประกอบมาตรา 84 ให้จำเลยที่ 1 ที่ 4 และกองมรดกของจำเลยที่ 5 ผู้ตายใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์โดยหักจากกองทรัพย์สินของจำเลยที่ 1 ที่ 4 และกองมรดกของจำเลยที่ 5 สำหรับค่าทนายความให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์กำหนดตามที่เห็นสมควรและพิพากษายกฟ้องจำเลยที่ 2 และที่ 3 ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนนี้ให้เป็นพับ (ที่ถูก ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 2 และที่ 3 ให้เป็นพับ)

โจทก์และจำเลยที่ 4 อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

ศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติในชั้นนี้ว่า ลูกหนี้ทั้งห้าเป็นหนี้โจทก์ตามคำพิพากษา 6 คดี ได้แก่ คดีของศาลแพ่งธนบุรี หมายเลขแดงที่ 7355/2543 คดีของศาลแพ่งธนบุรี หมายเลขแดงที่ 7149/2543 คดีของศาลแพ่งธนบุรี หมายเลขแดงที่ 7014/2543 คดีของศาลแพ่งธนบุรีหมายเลขแดงที่ 3761/2543 คดีของศาลแพ่งธนบุรี หมายเลขแดงที่ 3072/2543 และคดีแพ่งของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง หมายเลขแดงที่ ก.ค.180/2543 จำเลยทั้งห้าไม่ชำระหนี้ตามคำพิพากษา โจทก์ขอให้บังคับคดีในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ กค.180/2543 ของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง โดยนำเจ้าพนักงานบังคับคดียึดทรัพย์จำนองที่ดินโฉนดเลขที่ 11062 ตำบลบางยาง (ตลาดกระทู้แบน) อำเภอกระทู้แบน จังหวัดสมุทรสาคร พร้อมสิ่งปลูกสร้าง ของจำเลยที่ 4 และที่ดินโฉนดเลขที่ 11929 ตำบลบางยาง (ตลาดกระทู้แบน) อำเภอกระทู้แบน จังหวัดสมุทรสาคร พร้อมสิ่งปลูกสร้าง ของจำเลยที่ 5 ออกขายทอดตลาดได้เงิน 11,260,000 บาท แต่ไม่พอชำระหนี้ จำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นหนี้โจทก์ตามคำพิพากษารวม 37,813,546.19 บาท จำเลยที่ 3 และที่ 4 เป็นหนี้โจทก์ตามคำพิพากษารวม 32,359,083.71 บาท และจำเลยที่ 5 เป็นหนี้โจทก์ตามคำพิพากษารวม 32,313,487.98 บาท อันเป็นจำนวนไม่น้อยกว่าสองล้านบาท สำหรับจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นนิติบุคคลและเป็นจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งล้านบาทสำหรับจำเลยที่ 2 ถึงที่ 5 ซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาและเป็นหนี้ที่อาจกำหนดจำนวนได้โดยแน่นอน สำหรับจำเลยที่ 1 คู่ความไม่อุทธรณ์ คดีเฉพาะจำเลยที่ 1 จึงยุติไปตามคำสั่งศาลล้มละลายกลาง สำหรับจำเลยที่ 5 นั้น ปรากฏตามคำฟ้องว่า จำเลยที่ 5 ถึงแก่ความตายเมื่อวันที่ 31 ธันวาคม 2552 อันเป็นเวลาก่อนฟ้อง โจทก์จึงฟ้องกองมรดกของจำเลยที่ 5 โดยนายจิติ (จำเลยที่ 4) ในฐานะทายาท แต่ปรากฏว่าจำเลยที่ 4 ยื่นคำให้การว่า จำเลยที่ 5 มีบุตรโดยชอบด้วยกฎหมายซึ่งเป็นทายาทโดยธรรม ส่วนจำเลยที่ 4 เป็นเพียงพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกับจำเลยที่ 5 ไม่มีหน้าที่แก้คดีแทนจำเลยที่ 5 เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 83 วรรคสอง บัญญัติว่า "ถ้าบุคคลที่ถูกเรียกไม่มาศาลหรือมาศาลแต่คัดค้านว่าตนไม่ใช่ทายาทหรือผู้จัดการมรดกหรือผู้ปกครองทรัพย์สินของลูกหนี้ที่ตายก็ดีหรือว่าตนไม่จำเป็นต้องยอมรับฐานะเช่นนั้นได้ตามกฎหมายก็ดี ให้ศาลทำการไต่สวนถ้าศาลเห็นว่าบุคคลนั้นควรเข้าแก้คดีแทนลูกหนี้ที่ตาย ก็ให้สั่งเป็นผู้แทนลูกหนี้ นั้น มิฉะนั้นให้สั่งให้เจ้าหนี้จัดการขอให้เรียกบุคคลอื่นเข้ามาแก้คดีแทนลูกหนี้ที่ตายต่อไป" คดีนี้ โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ 4 เป็นทายาทโดยธรรมของจำเลยที่ 5 ตามคำให้การของจำเลยที่ 4 ปฏิเสธว่า จำเลยที่ 4 ไม่ใช่ทายาทหรือผู้จัดการมรดกหรือผู้ปกครองทรัพย์สินของจำเลยที่ 5 ที่ตาย หรือว่าตนไม่จำเป็นต้องยอมรับฐานะเช่นนั้นได้ตามกฎหมาย ศาลล้มละลายกลางจึงต้องไต่สวนให้ได้ความว่า จำเลยที่ 4 อยู่ในฐานะทายาทหรือผู้จัดการมรดกหรือผู้ปกครองทรัพย์สินของจำเลยที่ 5 ที่ตาย หรือว่าตนไม่จำเป็นต้องยอมรับฐานะเช่นนั้นตามกฎหมายหรือไม่ และมีคำสั่งตามมาตรา 83 วรรคสอง เสียก่อน แต่ตามรายงานกระบวนการพิจารณาฉบับลงวันที่ 26 สิงหาคม 2553 ศาลล้มละลายกลางมิได้ดำเนินการตามมาตรา 83 วรรคสอง คงพิจารณาสืบพยานโจทก์ไปโดยมิได้ไต่สวนให้ได้ความว่า จำเลยที่ 4 อยู่ในฐานะทายาทหรือผู้จัดการมรดกหรือผู้ปกครองทรัพย์สินของจำเลยที่ 5 ที่ตาย หรือว่าตนไม่จำเป็นต้องยอมรับฐานะเช่นนั้นตามกฎหมาย และมีคำสั่งตามมาตรา 83 วรรคสอง จึงเป็นการดำเนินการกระบวนการพิจารณาที่ผิดระเบียบ ศาลฎีกาสมควรให้เพิกถอนกระบวนการพิจารณาเกี่ยวกับจำเลยที่ 5 เสีย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 27 วรรคสอง ประกอบด้วยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้ม

ละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ.2542 มาตรา 28 (เดิม) และให้ศาลล้มละลายกลางดำเนินกระบวนการพิจารณาใหม่ให้ถูกต้องและมีคำพิพากษาใหม่เฉพาะจำเลยที่ 5 ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 243 วรรคหนึ่ง (2) ประกอบด้วยมาตรา 247 (เดิม) และพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ.2542 มาตรา 28 (เดิม)

มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ว่า จะต้องมีการสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยที่ 2 หรือไม่ เห็นว่า จำเลยที่ 1 เป็นห้างหุ้นส่วนจำกัด มีจำเลยที่ 2 เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการอยู่ในวันที่โจทก์ฟ้องคดีนี้ เมื่อจำเลยที่ 2 เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการห้างจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 2 จึงเป็นหุ้นส่วนจำพวกไม่จำกัดความรับผิด ซึ่งต้องรับผิดร่วมกันในบรรดาหนี้ของห้างจำเลยที่ 1 ไม่มีจำกัด ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1070 มาตรา 1077 (2) ประกอบมาตรา 1087 เมื่อศาลล้มละลายกลางพิจารณาได้ความว่า จำเลยที่ 1 มีหนี้สินล้นพ้นตัวและมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยที่ 1 เด็ดขาด โดยที่ฟ้องของโจทก์มีคำขอให้ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยที่ 2 เด็ดขาดและพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลายแล้วเช่นนี้ โจทก์ก็ไม่จำเป็นต้องนำสืบว่า จำเลยที่ 2 มีหนี้สินล้นพ้นตัวด้วย ถือได้ว่าโจทก์มีคำขอให้จำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการและหุ้นส่วนจำพวกไม่จำกัดความรับผิดล้มละลายตามห้างจำเลยที่ 1 ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 89 โดยโจทก์ไม่จำเป็นต้องมีคำขอโดยทำเป็นคำร้องให้จำเลยที่ 2 ล้มละลายในภายหลังอีก ที่ศาลล้มละลายกลางพิพากษายกฟ้องจำเลยที่ 2 ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ของโจทก์ข้อนี้ฟังขึ้น

มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์และจำเลยที่ 4 ว่า จำเลยที่ 3 และที่ 4 มีหนี้สินล้นพ้นตัวและมีเหตุอื่นที่ไม่ควรให้ล้มละลายหรือไม่ เห็นว่า โจทก์ดำเนินการตรวจสอบทรัพย์สินของจำเลยที่ 3 ภายหลังจากที่โจทก์ยื่นฟ้องจำเลยที่ 3 ให้ล้มละลายในวันที่ 31 พฤษภาคม 2553 จึงหาข้อเท็จจริงที่มีอยู่แล้วในเวลาเริ่มต้นการฟ้องคดีล้มละลายไม่ ทั้งจำเลยที่ 3 ไม่ได้ถูกยึดทรัพย์ตามหมายบังคับคดีด้วย กรณีไม่ต้องด้วยข้อสันนิษฐานว่าจำเลยที่ 3 มีหนี้สินล้นพ้นตัว ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 8 (5) เมื่อโจทก์มิได้นำสืบว่า จำเลยที่ 3 มีทรัพย์สินและหนี้สินทั้งหมดเท่าไร อันจะแสดงถึงความมีหนี้สินล้นพ้นตัวตามความเป็นจริงอย่างไร พยานหลักฐานของโจทก์ยังฟังไม่ได้ความจริงว่า จำเลยที่ 3 มีหนี้สินล้นพ้นตัว ส่วนจำเลยที่ 4 ถูกยึดทรัพย์จำนองตามหมายบังคับคดี กรณีต้องด้วยข้อสันนิษฐานว่าจำเลยที่ 4 มีหนี้สินล้นพ้นตัวตามมาตรา 8 (5) ภาระการพิสูจน์เพื่อหักล้างข้อสันนิษฐานของกฎหมายย่อมตกแก่จำเลยที่ 4 แต่จำเลยที่ 4 แกล้งไม่สืบพยาน จึงไม่อาจหักล้างข้อสันนิษฐานของกฎหมาย ฟังได้ว่าจำเลยที่ 4 มีหนี้สินล้นพ้นตัว ที่จำเลยที่ 4 อุทธรณ์ว่า จำเลยที่ 4 ประสงค์จะขอประนอมหนี้กับโจทก์โดยขอชำระหนี้เป็นเงิน 3,000,000 บาท โดยจำเลยที่ 4 ได้รวบรวมเงินจากกองสวัสดิการกองทุนสหกรณ์ออมทรัพย์กรมศุลกากร สมทบกับเงินที่ได้รับการช่วยเหลือจากญาติของจำเลยที่ 4 เนื่องจากจำเลยที่ 4 รักราชการที่กรมศุลกากร มีเงินเดือนเป็นรายได้จากการประกอบอาชีพนำมาใช้ในการประนอมหนี้แก่โจทก์ได้ แต่ศาลล้มละลายกลางไม่อนุญาตให้เลื่อนการพิจารณาตามคำร้องของจำเลยฉบับลงวันที่ 19 ธันวาคม 2555 เห็นว่า อุทธรณ์ของจำเลยที่ 4 มิได้คัดค้านคำสั่ง คำสั่งศาลล้มละลายกลางที่วินิจฉัยถึงความมีหนี้สินล้นพ้นตัวของจำเลยที่ 4 ว่า ไม่ถูกต้องแต่อย่างใด คดีนี้นับแต่เสร็จการพิจารณาในวันที่ 26 สิงหาคม 2553 ศาลล้มละลายกลางได้ให้โอกาสจำเลยที่ 4 โดยให้นัดฟังคำพิพากษาหรือคำสั่งวันที่ 13 ธันวาคม 2553 ครั้นถึงวันนัด จำเลยที่ 4 ยื่นคำร้องอ้างว่าได้เจรจาขอประนอมหนี้กับโจทก์และขอเลื่อนนัดฟังคำพิพากษาหรือคำสั่งออกไปอีกหลายครั้ง ครั้งสุดท้ายศาลล้มละลายกลางนัดฟังคำพิพากษาหรือคำสั่งวันที่ 19 ธันวาคม 2555 อันเป็นเวลาภายหลังเสร็จการพิจารณานานถึง 2 ปีเศษ ซึ่งเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ไม่ได้กระทำโดยเร็วตามที่พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ.2542 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง บัญญัติไว้โดยให้โอกาสจำเลยที่ 4 ไปเจรจากับโจทก์เกี่ยวกับการประนอมหนี้ตามฟ้องหลายครั้ง นับว่าได้ให้โอกาสแก่จำเลยที่ 4 มากแล้ว อีกทั้งการที่ศาลล้มละลายกลางไม่อนุญาตให้เลื่อนนัดฟังคำพิพากษาหรือคำสั่งตามคำร้องขอจำเลยที่ 4 ถือว่าเป็นคำสั่งระหว่างพิจารณา ไม่ต้องด้วยข้อยกเว้นที่จำเลยที่ 4 จะอุทธรณ์ได้ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 24 วรรคสอง (1) ถึง (5) (เดิม) พฤติการณ์ของจำเลยที่ 4 ที่ขอประนอมหนี้กับโจทก์ ในระหว่างนัดฟังคำพิพากษาหรือคำสั่งบ่งชี้ถึงความไม่สามารถในการชำระหนี้ทั้งหมดแก่โจทก์ ไม่ปรากฏว่าก่อนหน้านั้นจำเลยที่ 4 ได้ชำระหนี้ตามคำพิพากษาแก่โจทก์จนต้องมีการบังคับคดี กรณีจึงไม่มีเหตุอื่นที่ไม่ควรให้จำเลยที่ 4 ล้มละลาย อุทธรณ์ของโจทก์เกี่ยวกับจำเลยที่ 3 และอุทธรณ์ของจำเลยที่ 4 ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

พิพากษาแก้เป็นว่า ให้พิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยที่ 2 เด็ดขาดตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 14 และ มาตรา 89 ให้จำเลยที่ 2 ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลแทนโจทก์โดยหักจากกองทรัพย์สินของจำเลยที่ 2 สำหรับค่า ทนายความให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์กำหนดตามที่เห็นสมควร ให้ยกคำพิพากษาศาลล้มละลายกลางที่ให้จัดการทรัพย์มรดก ของจำเลยที่ 5 โดยให้เพิกถอนกระบวนการพิจารณาของศาลล้มละลายกลางระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 5 ในวันพิจารณาจนถึงวันมีคำ พิพากษาให้จัดการทรัพย์มรดกของจำเลยที่ 5 และให้ศาลล้มละลายกลางดำเนินกระบวนการพิจารณาใหม่เกี่ยวกับจำเลยที่ 5 ให้ถูก ต้องตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 83 วรรคสอง แล้วมีคำพิพากษาหรือคำสั่งใหม่ตามรูปคดี ค่าฤชาธรรมเนียม ในศาลล้มละลายกลางระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 5 ให้รวมสั่งเมื่อมีคำพิพากษาหรือคำสั่งใหม่ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำ พิพากษาและคำสั่งศาลล้มละลายกลาง ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นนี้ให้เป็นพับ

(สุทัศน์ ศิริมหาพฤกษ์-ทัศนีย์ จันส์ญชัย ธรรมเกณฑ์-ชัยยุทธ ศรีจำนงค์)

ศาลล้มละลายกลาง - นางสาวภารดี เพ็ญเจริญ

แหล่งที่มา กองผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกา

แผนก ล้มละลาย

หมายเลขคดีดำศาลฎีกา ล.462/2556

หมายเลขคดีดำศาลชั้นต้น ล6008/2553

หมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้น ล8511/2556

หมายเหตุ